

бѣше локомотивътъ. Малко по-назадъ вървѣше батозата. Слънцето бѣше прѣвило на западъ и хвърляше меки и полегати лъчи. Силно освѣтенъ, червениятъ корпусъ на вършачката блѣщѣше надъ зеленитѣ ниви, люлѣеше се и се поклащаше като корабъ. Присѣтствието на хората тамъ се забравяше. Въ бавното и тържествено движение на двѣтѣ голѣми машини като че имаше нѣщо съзнателно, увѣрено и самостоятелно.

Може би мнозина бѣха видѣли отъ двороветѣ си, че вършачката иде. Може би новината бързо бѣше се прѣдала отъ уста въ уста. Но вжтрѣ въ нѣколко минути само — цѣлото село бѣше на кракъ. Изъ улицитѣ тичаха жени, момичета и дѣца. Наедно съ тѣхъ, необлѣчени както трѣбва, още съ търнокопъ или съ тесла въ ржка, бързаха и възрастни мжже, засрамени и смутени малко, че не можеха да се въздържатъ и тичаха наедно съ дѣцата. Най-хубаво се виждаше отъ мегданя при кръчмата на Къня и затова всички се събираха тамъ. Приказваха високо, показваха съ ржцѣ,зираха се въ двѣтѣ грамадни чудовища, които бавно приближаваха къмъ селото. Вълнението растѣше. Ако нѣкой царъ мислѣше да влѣзе въ Люляково, радостта и любопитството нѣмаше да бждатъ по-голѣми.

Близо до селото пжтьтъ се спущаше въ една долина. Машинитѣ слѣзоха тамъ и се изгубиха отъ очи. Напразно всички чакаха да излѣзатъ изъ дола и да се покажатъ на отсамната страна. Наистина тамъ пжтьтъ не бѣше твърдѣ добъръ, имаше и една малка стрѣмнина, но тѣ се забавиха повече, отколкото трѣбваше. Множеството, натрупано прѣдъ кръчмата, почна да се безпокои и като не знаеше какво става съ машинитѣ въ дола, проточи се и трѣгна нататѣкъ. Насрѣща изъ пжтя се зададе Сидеръ, единъ отъ синоветѣ на Вълчана. Яхналъ на голъ конь, той прѣпускаше къмъ село, за да смѣни единъ скжсанъ кантаръ отъ каруца. Отрупаха го съ хи-